

4. nedeľa po Zjavení, 30.1.2022

Hospodin je naším ťažným zvieraťom

Izaiáš 46,1-4:

Bél sa zrútil, nakláňa sa Nebó; ich modly sa dostali na zvieratá a dobytok. Tie, čo ste vy nosili, sú už naložené na ustaté zvieratá. Naklonili sa, súčasne klesli na kolená, nevládku zachrániť bremeno, aj samy putujú do zajatia. Počúvajte ma, dom Jákobov, i všetok zvyšok domu Izraela, ktorý som dvíhal od života matky a nosil od narodenia: Ja som až do vašej staroby ten istý, až do šedin vás budem nosiť. Ja som učinil, ja i dvíham, ja poniesiem i zachránim.

Bél a Nebó – najvyšší bohovia Babylonu, stvoriteľ všetkého a jeho syn, boh múdrosti a osudu. Títo bohovia boli na procesiách nosení ulicami a bola im vzdávaná úcta. Nakladali ich na vozy ťahané býkmi. A my dnes počujeme z úst Izaiáša, že tieto ťažné zvieratá nevládku niesť sochy týchto bôžikov. Ustaté klesajú, padajú a nedokážu ich niesť.

Izaiáš tu odkrýva obraz toho, čo si človek vo svojom živote formuje a tvorí a hľadá v tom zmysel života. A keď si niečo také stvorí vlastnou silou, vlastnými rukami, potom si to naloží na plecía a všade to ťahá so sebou. Veď je to zmysel jeho života. A tak stretávame ľudí, ktorí sa potácajú pod ťarchou zodpovednosti za rodinu, za manžela, za deti, za auto, za firmu, za priateľstvo, za vzdelanie, za postavenie v spoločnosti, za urobené skúšky, za úspechy.... a vidíme strach, vyčerpanie, workoholizmus, ale aj nespokojnosť, dopredu ich stále poháňa túžba po ničom viac, strácajú pokoj a radosť zo života... Neuvedomujú si pri tom, že **to všetko, čo sa pre nich stalo zmyslom života, je dar, ktorý jednoducho mohli vziať z ruky skutočného múdreho Stvoriteľa.** A potom padajú, ustatí a unavení, vyčerpaní tou veľkou ťarchou, ktorú si naložili na plecía.

Možno si tak zbožne povieme, že „**toto sa ma netýka**“. Ja predsa za všetko Pánu Bohu ďakujem. Ale naozaj? Viete, aj v živote úprimne veriaceho kresťana a služobníka v cirkvi môže dôjsť k zrúteniu? Nechávame sa totiž veľakrát vo svojom živote kresťana niesť predstavami o tom, čo všetko **chceme**, či dokonca **musíme** pre Pána Boha urobiť. **A tak sa z nás stávajú „premotivovaní kresťania“**, ktorí si **zmysel svojho života neurobili z Pána Boha, aj keď to tvrdia, ale urobili si ho zo svojej služby.** A potom sme na úplne rovnakej lodi. Napriek tomu, že slúžime nášmu Hospodinovi, sme nivočení bremenom ustarostenosti, túžby urobiť stále viac, strachu, že sa to nepodarí, že to nestihneme, apod., a to nás tlačí, berie nám radosť a pokoj.

V takejto procesii človek jednoducho neunesie svojich vlastných bôžikov. Stanú sa nám príťažou. **Pokiaľ hľadáme zmysel svojho života vo veciach tohto sveta, vo veciach, ktoré sme my vytvorili, ten zmysel sa nám zrúti.** Tieto veci nedokážu budovať a formovať naše životy. Sú to vlastnoručne urobené modly, s ktorými nemôžeme komunikovať, nemôžeme s nimi nadviazať osobný vzťah. Nemôžeme v skutočnosti vnímať ich veľkosť a moc, keďže napokon sú len dielom našich rúk.

Iba vtedy, keď všetky veci, okamihy, situácie, priateľov, rodinu, deti, úspechy, postavenie, prácu, službu, prijmeme v našom živote ako vzácnu milosť a dar nášho milujúceho Otca, staneme sa slobodnými. Ak sa Pán a Boh stane zmyslom nášho života, potom sa situácia mení.

Neviem, či ste si to všimli, ale Hospodin sa zrazu prirovnáva k ťažným zvieraťom. Teraz už nehovorí o tom, ako majú na rozdiel od pohanských bohov nosiť Izraelci Jeho, ale hovorí, že On je ten, kto ich nesie. Vlastne konkrétne im hovorí: „*Pod pohanskými bôžikmi sa podlamujú ustaté zvieratá a s nimi padnú všetci, ktorí ich uctievali a klaňali sa im. Mňa nosiť nemusíte, pretože Ja nesiem vás. Počúvajte ma, dom Jákobov, i všetok zvyšok domu*

Izraela, ktorý som dvíhal od života matky a nosil od narodenia: Ja som až do vašej staroby ten istý, až do šedín vás budem nosiť. Ja som učinil, ja i dvíham, ja ponosiem i zachránim.

Nie my máme nosiť svojho Boha, ale On nesie a ponosie svoj ľud. Tak to oznámil a aj pripomenul Izaiáš svojmu národu. Tak to pripomína Božie Slovo aj nám dnes.

Tvoj nebeský Otec chce držať tvoj život vo svojich rukách. Túži po tom, aby si sa celkom spoľahol, aby si sa položil na Neho ako na chrbát ťažného zvieraťa a nechal sa jednoducho niesť. Túži ti slúžiť. Ide len o to, či mu to vo svojom živote dovolíme.

Viete, keď konfirmandov učíme o našej viere v Trojjediného Pána Boha, vysvetľujeme im aj to, čo znamená „uveriť“. **Uveriť znamená spoľahnúť sa, v dôvere vložiť sa do Božích rúk.** Podľa Izaiáša to znamená, že nášmu Hospodinovi, nebeskému Otcovi, dovolíme, aby nás niesol ako ťažné zviera na svojom chrbte. V novozmluvnej reči to znamená, že Mu dovolíme aj to, aby nám umyl nohy. Možno tomu nebudeme rozumieť, tak, ako nerozumel Peter, ale prijmemo to v dôvere, že On vie, čo robí a prečo je to dobré. **Uveriť znamená urobiť zmyslom svojho života nášho Stvoriteľa, položiť sa na Neho ako na chrbát ťažného zvieraťa a nechať sa niesť.** Vtedy sa Jeho požehnanie stane súčasťou nášho života a Jeho moc sa stane našou silou. A Jeho zaslúbenie : **„Ja som až do vašej staroby ten istý, až do šedín vás budem nosiť. Ja som učinil, ja i dvíham, ja ponosiem i zachránim“** sa stane istotou a kotvou nášho života.

Túto skúsenosť viery prajem každému z nás. Amen.